

שבת ויום טוב, ויבוא בהם לידי תקלה, כשישכח שהם טמאים, אין לאסור טבילת אדם, כי אין לחוש שישהה טהרתו, וגם אם ישהה, לא ישכח שהוא טמא, ולא תצא מכך תקלה.

- ולדעת האומרים, שטבילת כלים בשבת ויום טוב אסורה, משום שנראה כמתקן כלי, אין לאסור טבילת אדם, כי הטובל אינו נראה כמתקן עצמו, אלא כנכנס למים לקרר את עצמו.

אדם מותר לטבול בשבת ויום טוב כי נראה כמיקר

נתבאר, שלדעת רבא, הסיבה שמותר לאדם לטבול בשבת ויום טוב, כי אינה נראה כמתקן עצמו, אלא כמיקר עצמו, כלומר כנכנס למים לקרר עצמו.

והנה, כשטובל בקיץ במים יפים שדרך לרחוץ בהם, ודאי נראה הוא כמי שנכנס בהם לקרר עצמו.

ואמר רב נחמן בר יצחק, שגם כשטובל במים רעים, שאין דרך לרחוץ בהם, נראה הוא כמקרר עצמו כי פעמים אדם בא בשרב ומרוב חום מקרר עצמו אפילו במי משרת פשתן.

ועוד אמר רב נחמן בר יצחק, שגם בימות הגשמים, שאין אדם צריך לקרר עצמו, נראה הוא כשוטף עצמו ולא כמתקן, כי פעמים אדם בא מן השדה מלוכלך בטיט וצואה ורוחץ אפילו במי גשמים.

ואמנם מחמת הדברים, מובן מדוע מותר לטבול בשבת ויום טוב, שהטובל בשבת ויום טוב אינו נראה כמתקן עצמו מטומאתו, אלא כמקרר או שוטף עצמו כפי שנתבאר, אבל ביום הכפורים, הלא אסור לאדם להיכנס למים לקרר או לשטוף עצמו, ואם כן ניכר שטובל לטהרתו, ואף על פי כן מותר לו לטבול, כי כלל בידינו, כל שהתירו חכמים בשבת ויום טוב, ולא אסרוהו משום מלאכה, גם ביום הכפורים מותר = הואיל ובשבת שרי, ביום הכפורים נמי שרי, שלא יהא יום הכפורים חמור משבת לענין מלאכה.

ודין זה הוא כדעת הברייתא, "כל חייבי טבילות טובלים כדרכם, בין בתשעה באב, ובין ביום הכיפורים" אף על פי שהרחיצה אסורה בהם^א.

^א היינו דוקא להני שטובלין טבילת מצוה בזמנה, אבל השתא, שכל טבילות שנשותינו טובלות היינו